

Viola Zoltán

A szex-rabszolgák

2024

Viola Zoltán

A szex-rabszolgák

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

1. fejezet: A megbízatás

A LÁNY IGAZÁN gusztusos jelenség volt - hosszú egyenesszalú ébenfekete haja a derekáig ért, és a hajkorona alól kissé ferde zöld macskaszemek néztek a férfira bizakodva. Arca egészséges napbarnította arc volt, mégis az az érzés motoszkált a férfiban, mintha kissé sápadt lenne. Valahogy egész lényé elvesztettséget és némi riadalmat sugárzott.

—Fejemet rá hogy ez a lány bajban van! - gondolta, és úgy vélte hogy mint mindig, most is igaza van. Végülis mi más oka lenne ha hozzá fordult, mint hogy bajban van?!

—Jó napot kívánok! - szólalt meg a leány bizonytalanul, mikor megpillantotta. —Jó helyen járok?

—Szeretném remélni hogy igen! - felelte a férfi, és legcsábosabb mosolyát villantotta elő. —Mindenesetre ez attól függ, hogy kit keres a kisasszony!

—A Nehéz Fiúk Személyi Védelem Szolgálatot.

—Akkor igen. Foglaljon helyet! - állt fel, és az íróasztal előtti karosszékre mutatott. Mikor leült, ő is visszaereszkedett a székbe.

—Ön itt az irodavezető, ugye? - kérdezte, s a férfi megállapította, hogy nagyon kellemes hangja van.

—Igen, én vagyok az.

—És hol vannak a nehéz fiúk?

—Hát ugye... ki erre, ki arra... szóval dolgoznak. Testőrré van szüksége?

—Nem. Miből gondolja?

—Azt hittem sokat molesztálják. A szépsége miatt. Egzotikus errefelé, ugye...

—Ne haragudjon, de a szépségemhez semmi köze sincs!

—Sajnos ez így igaz...! - pirult a férfi fülig. —Nem is úgy értettem... Csakhát hozzánk általában ilyen kéréssel szoktak fordulni az emberek. Akarommondani a hölgyek... - hazudott folyékonyan, nem árulva el, hogy ő az első ügyfele. —Hát akkor miben lehetek a szolgálatára?

—Az igaz hogy kellene nekem egy erős ember. - bólintott. —Egy olyan aki értelmes is... Nagyon-nagyon értelmes!

—Parancsoljon velem! - ajánlkozott a férfi.

—Maga?! - csodálkozott.

—Én. Biztos vagyok benne hogy nem fogok csalódást okozni. Mestervizsgám van négyféle önvédelmi stílusból is. Sokáig kaszkadőr voltam, így hát tudok lovagolni, és értek a kardhoz, törhöz, késhez. A katonaságnál mélységi felderítő kiképzést kaptam, tudok tehát például aknát telepíteni... majdnem mesterlövész vagyok, tíz lövésből biztos hogy kilencven körön felül teljesítek... Hobbim a nuncsaku-forgatás... - hadarta egyszuszra kiváló tulajdonságait.

—Én azt hittem, maga az irodavezető!

—Úgy van! Az is vagyok! De most sok a megrendelés, csak én vagyok szabad ember. Az utolsó szabad „nehéz fiú”. Nálunk mindenki kiveszi a részét a munka nehezből is! Különben is, csak azért mert irodánk oly hírneves, és elárasztanak bennünket megbízatásokkal, még nem fogjuk kapacitáshiányra hivatkozva visszautasítani egy bajba jutott hölgy kérését! Hogy is nézne az ki! Mert gondban van, ugye! Másképp nem is tért volna be hozzánk! Mondja el inkább, mi bántja!

A lány egy pillanatig hallgatott, de végülis döntésre szánta el magát, és elkezdte a történetét.

—Talán furcsa lesz a kérésem, de igazából nem védelemre van szükségem, hanem magándeaktívre. Sajnos Kaulianában még nincs engedélyezve az ilyesmi. Ezért fordultam magukhoz. Gondoltam, talán elvállalják a dolgot. Hiszen erős emberek, nem félnek a veszélyektől... - elhallgatott, és várakozóan nézett a férfira nagy zöld szemével. A férfi még életében nem látott ilyen nagy szemeket. De jól állt neki, azt meg kell hagyni!

—Tulajdonképpen mindigis magándeaktív szerettem volna lenni! - felelte.

A lány mintha nem erre a válaszra számított volna. Elbizonytalanodott.

—Komolyan vehetem én magát? - kérdezte.

—Akadt már aki nem így cselekedett. Néhány vagány. Rosszul jártak.

A leány sóhajtott.

—Persze nincs sok választásom. Magukban van az utolsó reményem!

A férfi rémülten vette észre, hogy valami fényesség indul el a szeme sarkából, és lecsöppen a kezére. A leány sírt.

Sietve vett elő egy csomag papírzsebkendőt a fiókból, és átadta neki, majd néhány vigasztaló szót kezdett el motyogni, de hamar abbahagyta. Ostobának érezte magát. Mit csináljon ilyenkor egy férfi?! Mondja azt hogy minden rendbe jön?! Amikor még azt sem tudja, mi baja a lánynak, mi az ami nincs rendben?! Ha a kedvese volna, megszimogatná a fejét. Azt a bársonyos, fekete hajzuhatagot. De így?!

—Elnézést - szólt pár pillanat múlva a lány - a lényegre térek. Azt akarom, hogy megkeresse a húgom gyilkosát!

Most nagyon erőlyes volt a hangja. Most csöppet sem tűnt bizonytalanának, elveszettnek.

—Tessék?! - hűlt el a férfi. Erre nem számított. —A húga gyilkosát?!

—Igen! - mondta ő, és most maga volt a nyugalom szobra.

—Miért nem fordult a rendőrséghez? - tette fel neki a férfi a logikus kérdést.

—Mert a rendőrség nem akar az ügygel foglalkozni.

—Ez nehezen hihető!

—Pedig így van. Elmondom az ügyet elejétől. Vagy egy hónapja, nyolcadikán este, eltűnt a húgom. Tudja, van egy kis városi lakásunk, abban élünk ketten. A szüleink nem élnek, és ránk hagyták a lakást. A húgom tizenkilenc éves, én huszonkettő vagyok... szóval, én vagyok az idősebb, és mindig vigyáztam a húgomra. Ő az egyetlen rokonom... Ő volt... - szipogni kezdett, de hamar abbahagyta és folytatta.

—Mindig pontosan hazajárt esténként. De akkor nem érkezett meg. Nyolcadikán reggel elment, és azóta nem láttam. Úgy értem, élve... Bejelentettem az eltűnését a rendőrségen. Két héttel később kifogták a Lugg folyóból. Már ami megmaradt belőle. Mert a lábát időközben már lerágták a krokodilok.

—Belefulladt?

—Nem. A karján tűszúrásnyomokat találtak. Mint aki intravénás kábítószereken él. A halálát herointúladagolás okozta.

Kezdett érdekes lenni az ügy.

—Ne haragudjon hogy megkérdézem... Önök ketten esetleg...

—Dehogy! - csattant fel határozottan. —Úgy nézek én ki?!

—Elnézést, de meg kellett kérdeznem, kedves...

—Nevem Vi Ki Csen Cüej Cso Dan Ci Lai Csi! Tudja, anyám a vjet népből származott, e nép Jiczen déli részén él, és ideköltözése után sem tagadta meg származását!

—Így már érthető az egzotikus szépsége! - gondolta a férfi.

—Különben szólíthat egyszerűen Vikinek, mindenki így szokta, mert a legtöbben képtelenek megjegyezni teljes nevemet.

—Sok a hasonlóság közöttünk! - mosolygott a férfi. —Bocsásson meg hogy eddig én sem mutatkoztam be! Az én nevem Makaralla Üg Zsongordocsonga, tudja, az én apám pedig zozó nemzetiségű volt, s e név azt jelenti kaulul: a kemény ember, aki mindig győz! De szólíthat nyugodtan csak Ügnek, mint a barátaim, mert az én nevemet is képtelenek megjegyezni a legtöbben!

A leány azonban nem figyelt rá.

—Természetesen soha semmi közünk nem volt a kábítószerekhez! Semmiféle káros szenvedélyhez! Még csak kávé sem iszunk!¹ A rendőrség mégis úgy tartja, hogy a húgom, akinek a neve ugyanaz mint nekem, csak az első szótagja nem Vi hanem Ti, és ezért Tikinek hívták a barátai, tehát a rendőrség mégis úgy gondolja, hogy valami bandába keveredett, ott kezdett el kábítószerezni, végül túl nagy adagot adott be magának, a bandatagok megijedtek, és hogy szabaduljanak a holttesttől, a Luggba dobták. De én ezt nem hiszem. Teljesen elképzelhetetlen, hogy ilyesmibe belekeveredjék.

—Kinek fűződne érdeke ilyesmihez? És milyen érdek?

¹ A cigarettát azért nem említi Viki, mert Tlaxánon szerencsére nem ismerik a dohányzás ocsmány, undorító szokását.

—Ezt a maga dolga kideríteni!

—Hm. Mit dolgozott a húga?

—Egyetemi hallgató volt. Elsőéves pszichológiaszakos. Nagyon komolyan vette a tanulást! Bár még csak első éves volt, máris azon gondolkodott, hogy a diplomamunkáját a fantáziafejlesztés módszertanából írja. Nagyon tehetséges volt! - fátyolosodott el a hangja.

—Értem. És ön?

—Én a Színművészeti Főiskolára szerettem volna bejutni. Tudja, nagy álmom hogy egyszer eljátsszam Sába királynő szerepét valami történelmi tárgyú filmben! A külsőm nagyonis alkalmas rá! De eddig sajnos még nem vettek föl.

—Miből éltek?

—Statisztaszerepeket azért elég gyakran kapok. Sőt legutóbb majdnem három percig tartó hangos szerepem is volt. De ez nem tartozik ide.

—Dehogynem! Minden részlet fontos lehet! - vetette be az elcsépelet közhelyet Üg.

—Akkor talán az is fontos lehet, hogy a húgom holttestét Alvéa környékén fogták ki a vízből, pedig mi íventhali lakosok vagyunk.

—Tehát úgy véli hogy a húgát meggyilkolták?

—Igen. Elvállalja a megbízatást?

—Igen.

—A költségek? - nyúlt a pénztárcájáért.

Üg megmondta neki az összeget, majd így szólt:

—Természetesen ehhez hozzájönnek még a felmerülő kiadások.

—Nem érdekel. Akár a lakást is eladom, de találja meg a gyilkost!

—Lenne egy kérdésem.

—Tessék.

—Nem érdekelte a rendőrséget, hogy kikből áll az a narkós banda, és honnan szerzik be a heroint?

—Nem tudom. Lehet hogy indítottak ilyen vizsgálatot... - szólt bizonytalanul. —Lehetséges... De értse meg, én nem hiszek ilyen huligánbanda létezésében!

—A narkósok nem mind huligánok.

—Mindegy. A húgom nem rossz társaságba keveredett, hanem meggyilkolták. Nem tudom ki tette. Nem tudom miért. De azt akarom hogy kiderítse! Nem érdekel, hogyan. De tudja meg, ki volt a gyilkosa, mert gyilkosnak kell lenni! A húgom nem volt olyan jellemű, hogy gondol egyet és egyik napról a másikra leutazik Alvéába, abbahagyva a tanulmányait, hogy ott kábítószer-mámorba temetkezzék! A pénz nem számít. Mondtam hogy ha kell a lakást is eladom! - azzal felírta a címét egy papírra, és távozni akart.

—Egy pillanat! - állította meg Üg. —Nincs fényképe a húgáról?

—De. Elnézést. Oda is akartam adni, de kiment a fejemből! - nyúlt a táskájáért, és elővett belőle egy fényképet.

A fényképen kiköpött hasonmása volt látható. Talán csak egy icipicit fiatalabban.

—Voltak férfiismerősei?

—Nem. Előbb le akart doktorálni.

—Barátnői?

—Csupa felületes ismeretség.

—Reggel egyenesen az egyetemre ment a húga?

—Legalábbis oda indult.

—Melyik egyetemen tanult?

—A Kaul Nemzeti Tudományegyetemen. A KNT-n.

—Biztos abban hogy nem voltak fiúk az életében?

—Teljesen. Szűz volt még, ha erre gondol.

Üg ugyan nem erre gondolt, de ez is fontos információ volt. Hirtelen eszébe jutott egy kérdés.

—Nem volt külsérelmi nyom a testén?

—Nem. De most eszembe jutott - sápadt el hirtelen az izgalomtól - hogy a boncolási jegyzőkönyv szerint nem sokkal a halála előtt... közösült. Úgy néz ki, önként. Segít ez valamit?

—Nem tudom még. Maga olvasta a boncolási jegyzőkönyvet?

—Igen. Mindent, amit csak lehetett meg akartam tudni a nyomozásról. De a rendőrség sem tudott sokat.

—Köszönöm az információkat. Ha találok valamit, értesítem. - köszönt el tőle Üg, és igyekezett nem a szemébe nézni búcsúzáskor. Mert már tudta hogy baj történt, nagyon nagy baj.

Beleszeretett a legelső ügyfelébe.

2. fejezet: A leányrablás

ÜGYFELE TÁVOZÁSA UTÁN Üg eltöprengett kissé. Tulajdonképpen történhetett minden úgy is, ahogy a rendőrség állítja. Ha viszont Viki másként gondolja, akkor neki van igaza. Ahogy a kedves ügyfél óhajtja! Ha neki gyilkos kell, akkor kutya kötelessége hogy kerítsen neki egy gyilkost!

Felhívta a kerületi rendőrkapitányságot, és Xár hadnagyot kérte. Régi barátja volt. A film hozta össze őket. Mindketten szereplők voltak a „Véres éjszakák” című filmsorozatban. Üg egy gonosztevőt alakított, akit hosszú bunyó után ő győz le, a zseniális nyomozó. Nehéz jelenet volt, mert Üg a valóságban jobban verekedett mint Xár. Mindenesetre jó barátok lettek.

—Üdv néked, bűnözők korbácsa!

—Néked is, Üg! Te vagy az?

—Én hát, még mindig! A segítségedet szeretném kérni.

—Miről van szó? - vált óvatosabbá a hangja.

—Hallottál már arról a hosszú nevű leányról, akinek úgy kezdődik a neve hogy Viki?

—Ördögöd van, épp én foglalkoztam az ügyével. Miért kérdezed?

—Szükségem volna a nyomozati anyagra.

—Na ne viccelj! Az ilyesmi titkos.

—Épp ezért hívlak téged.

—Szó sem lehet róla. Miért kell az neked?

—Ügyfelem a leány.

—De hiszen te nem vagy ügyvéd!

—Az nem, de testőr igen.

—Akkor sétálj mellette, és véd meg ha bántják! Verd be a pofáját annak, aki izélgetni akarja! Ez a te dolgod, édes öcsém!

—Most másról van szó.

—Halljuk!

—Nem telefontéma. Találkozhatnánk valahol.

—Rendben. Úgyis régen láttalak már.

—Azért az anyagot nézd át alaposan!

—Viki húgára gondolsz?

—Igen.

—És én még azt hittem, létezik érdek nélküli barátság! Természetesen szó sem lehet róla hogy bármi tilosat tegyek vagy mondjak.

—Természetesen. Délután ötkor jó lesz?

—Igen.

—Akkor pápá! - azzal Üg letette a kagylót és órájára nézett. Fél négy volt.

—Miért érdekel az ügy? - kérdezte Xár.

—Mert magánnyomozói feladatot kaptam.

—Az ilyesmi nincs engedélyezve erre felé!

—Attól még szükség van rá.

—Tudom hogy a leány azt hiszi hogy gyilkosság történt. De semmi nyom nem mutat rá.

—Mégis, a testet Alvénál találták meg, pedig íventhali lakos volt.

—Ez még nem bizonyít semmit.

—Mikor állt be a halál?

—A megtalálása előtt húsz órával.

—Ezalatt nem sokat sodródhatott. Alvéa környékén ölték meg.

—Nézd, Üg! Ez tiszta ügy. Az alvéai kollégák is foglalkoznak az esettel. A leány narkós lett és kikészült. Természetesen - de ezt csak barátilag mondom neked - elkezdtünk vizsgálódni, kikkel is kerülhetett egy társaságba, mert a narkó nem tréfadolog, sokba kerül, tilos behozni, szóval sok más bűncselekménnyel is kapcsolatban van. De ez nem a te dolgod.

—Eddig semmit nem találtatok?

—Nem. De még csak most kezdtük.

—Mindenesetre már ezzel is sokat segítettél. Most már tudom hogy a lányt Alvéa környékén nyírták ki.

—Nem nyírták ki! - sóhajtott fel a barátja.

—Most őszintén, te elhiszed hogy egy olyan lány mint Tiki - gondolom mindent összeszedtetek róla - aki pszichológiára jár, egyszerre csak leutazik Alvéába, a döglesztő nyári hőségben, amikor mindenki inkább északra utazik, és beáll narkósnak?

—Tudom hogy furcsa, de találkoztunk már furcsább esetekkel is. Emlékszem egy leányra, véletlenül az is pszichológiaszakos volt, de már harmadik évfolyamos, beleszeretett egy stricibe és az kurvát csinált belőle. Még hozzá jó nagy kurvát barátom, nem volt olyan perverz figura amibe bele ne ment volna! Úgy is hívták mindenfelé hogy Szopós Tyúk! De nem csak azt csinálta ám amiről a nevét kapta! Hanem szerencsére kigyógyult a szerelemből, és amnesztiát szerezünk neki, mert amúgy rendes leány volt. Csak belebolondult a stricibe, és miatta ő volt öt évig a Szopós Tyúk.

—Úgy tudom nem volt már szűz mire megtaláltátok.

—Nem nemi erőszak ha erre gondolsz. Nem volt külsérelmi nyom a testén.

—Fenyegethették is.

—Nincs rá bizonyíték. - majd így folytatta:

—Nézd, Üg! Ahol nincs, ott ne keress! A helyedben visszaadnám a megbízatást. Ez tiszta ügy. Úgy értem, az ügyfeled szempontjából az. A heroinforrást persze keressük, előbb-utóbb meg is találjuk és leleplezzük a kábítószercsempészeket, de Tiki halálában nincs semmi rejtély. - azzal felállt. —És nehogy valami hülyeséget csinálj, mert bajba kerülsz!

—Meg tudom védeni magamat.

—Épp ezért mondom! A múltkor is alig tudtalak megmenteni a rácsos szobától! - azzal kísértelt az ajtón.

Az eset amire célzott, vagy fél éve történt, mikor még nem volt Ügnek testőri engedélye. Egy huligánbanda kezéből szedett ki egy fiatalasszonyt, és közben úgy megrúgta az egyiküket, hogy leszakadt a fél veséje. Emiatt persze operálni kellett. A jogos önvédelmet elismerte a bíróság, de azt állították hogy nem olyan technikát alkalmazott, ami a támadás súlyosságához illett. Jó ügyvédje volt annak a szemét fickónak! Nehezen úszta meg a dolgot.

Xár szavain mégsem izgatta magát túlságosan. Azóta már felkészült az ilyesmire. Szerzett magának egy kiváló ügyvédet, akiről tudta hogy primán ismeri az egész Büntető Törvénykönyvet. Nő volt, de Üg tudta hogy jobban érti a dolgát mint nemegy férfi. Piká volt a neve, így hívták mint az ókori rilgent pókistennőt, s valóban képes volt behálózni az egész esküdtszéket, hogy számára kedvezően döntsön. Üg biztos volt benne hogy kihúzza minden jogi csávéból. Egyéb baj esetén pedig ott a nuncsakuja!

Aznap este már nem volt értelme akcióba lépnie, így hát korán lefeküdt, hogy másnap reggel tiszta fejjel kezdhesse a nyomozást.

Reggel első dolga volt, hogy megpróbálja rekonstruálni Tiki utolsó útját. Sajnos a lakása, ahol a nővérével élt, elég messze esett az egyetemtől, így hát sokféle útvonal is számításba jöhetett. Sorra járta az útvonalak közelébe eső éttermeket, presszókat, kérdezgetve az embereket, nem látták-e a fényképen szereplő leányt nyolcadikán. Nem járt sikerrel. Ez nem is meglepő, hiszen azóta csaknem egy hónap telt el. Mégis megpróbálta e módszert, mert Tiki eléggé feltűnő leány volt, akin könnyen megakadhat valakinek a szeme. Abban is csaknem teljesen biztos volt, hogy útközben betért valahova egy üdítőre, még akkor is ha kávé nem fogyaszt, vagy esetleg behívták valahova és ott tettek vele valamit.

—Persze másképp is történhetett. - morfondírozott. —Lehet hogy egy szimpatikus autós felajánlotta neki hogy elviszi kocsin az egyetemhez!

Bárhogy is történt az eset, késő délutánig semmi nyomra nem bukkant. Ekkor elhatározta, hogy felkeresi Vikit, és részletesen kifaggatja húga ismerősei felől.

Viki a harmadik emeleten lakott. A kapu előtt leállt a kocsival, és kiszállt belőle. Előtte egy kis teherautó parkolt. Épp be akart lépni az ajtón, mikor azon két férfi lépett ki, egy vastag szőnyeggöngyöleget hozva kézben.

—Bocsánat - szólt Üg és félreállt, amíg sietve elléptek mellette. Közben eszébe ötlött, hogy az egyiküket ismeri is. A fél évvel ezelőtti ügyében hallgatták ki. Közismert strici volt, és állítólag a huligánbanda tagja, de semmit nem sikerült rábizonyítani, megúsza az ügyet.

Vállat vont és felment Viki lakásához. Az ajtó nyitva volt. Bekopogott, de nem kapott választ. Erre belépett.

Elég volt egy pillantást vetni a lakásra, s máris tudta hogy itt bűntény történt. Mindenhol dulakodás nyomai látszottak. Először megrémült, azt híve hogy meggyilkolták Vikit, de azután zseniális következtetésre jutott: ha nincs hulla, nincs gyilkosság sem! Minthogy pedig hullát nem talált, Viki él!

—Él, de hol? - tette fel magának a kérdést, és rögtön megadta rá a választ: elrabolták. A tettes pedig nem lehet más, mint az a két sötét alak, akivel a ház ajtajában találkozott. Nyilván a szőnyegbe csavarva vitték ki Vikit, akit elkábítottak. Az nem valószínű hogy a holttestét vitték volna ki, mert akkor vérnyomokat is látott volna a lakásban. Persze meg is fojthatták. De minek vesződtek volna a holttest elcipelésével?

Villámgyorsan lerohant a lépcsőn, és a két úriembert kereste, de addigra már eltűntek. Az előtte parkoló teherautót sem látta.

Sebesen cikáztak a gondolatok a fejében. Értesítse a rendőrséget? Nem kétséges hogy elfognák őket! De ha megtudják hogy rendőrök szaglászhatnak utánuk, talán megölik a lányt, hogy ne legyen bizonyíték ellenük. Jobb ha ő maga próbálja meg kiszabadítani Vikit.

Tudta a lépcsőházban látott strici nevét - Xitlipicli volt a neve, mert tlatláni születésű volt, de e nevet sem tudták megjegyezni a legtöbben, ezért csak úgy hívták alvilági körökben hogy Dög.

Üg kikereste a telefonkönyvből a nevét, és hálát adott az égnek hogy van telefonja. Másképp nehéz lett volna megtudnia hogy hol lakik, bár természetesen nem lehetetlen.

Egy külvárosi házban lakott. Üg elhatározta hogy felkeresi. Előbb azonban hazaugrott, s magához vett néhány szükséges holmit.

Alkonyodott már, mire a strici lakásához ért. A kertkapu zárva volt, de a kerítés nem jelentett áthághatatlan akadályt. Ezután körbejárta a házat. Sehol sem égett villany, ezért úgy vélte, senki nincs itthon.

—Sebaj! - gondolta. —Akkor megvárlak, dögikém! Lesz ám hatalmas meglepetés!

Kitörte a fürdőszoba ablaküvegét, kinyitotta, és bemászott rajta a házba. Ez már nehezebb volt mint átugrani a kerítésen, de nem akarta a bejárati ajtót vagy az utcára nyíló ablakot felfeszíteni, mert félt, hogy akkor a Dög gyanút fog hogy látogatója van, akit pedig nem is hívott.

Ezután Üg helyet foglalt egy fotelban, és várakozott. Közben elkönyvelte magában a tényt, hogy Piká ügyvédnőnek máris lesz némi dolga ha ez a tette kiderül. A vád: magánlaksértés.

Este tíz felé járt már az idő, mire kulcscsörgést hallott, és kinyílt a bejárati ajtó. Mikor a Dög belépett rajta, Üg már mögötte állt, és figyelt minden mozdulatára. Jól látta, mert bőven volt ideje hogy a szeme hozzászokjék a sötéthez, de ugyanez már nem volt elmondható róla. Ezt az előnyt nem volt hajlandó feladni.

—Csend! - mondta neki. —Ne merd felkapcsolni a villanyt! - és, hogy szavainak némi nyomatékot adjon, borotvaéles dzsungelkésének élét a torkára illesztette. A rémülettől a vér is megfűlt Xitlipicli ereiben.

—Nem bántalak ha okosan viselkedsz! - nyugtatta meg Üg.

—Mit akarsz? - suttogta.

—Nyújtsd hátra szépen a kiskacsóidat!

Mikor mindkét keze hátul volt, bilincset kattintott rá, és becsukta az ajtót. Ezután felkapcsolta a villanyt. Belökdöste a jómadarat a hálószobába, és leült a fotelbe.

—Feküdj csak le az ágyra, kisfiam! - szólt hozzá, és nyomban engedelmeskedett is. Lehet hogy az Üg kezében levő kést respektálta, aminek hegyével Üg unott mozdulatokkal piszkálgatta a körmeit. Igyekezett ugyanis nagyon félelmetes és magabiztos kinézetet ölteni, mert nem akart sok időt elveszíteni a faggatózással. Minél előbb megijed, annál előbb vall.

—Mit akarsz? - kérdezte a Dög újra.

—Fiacskám, te eltévesztetted a szerepedet! Itt csak én kérdezek, és te válaszolsz!

—Engedj el, vagy feljelentelek a rendőrségen! A haverjaim pedig szétverik a pofádat! - jött meg a hangja, látva hogy pillanatnyilag semmi félelmetes nem történik vele.

—Látod, épp erről akarok beszélni veled. A haverjaidról. Pontosabban arról, akivel együtt raboltátok el Vikit a lakásából ma délután. Egy szőnyegbe csavarva vittétek egy teherautóra. Engem az érdekel, ki volt a társad, s legfőképpen: hol van a lány?! Az is érdekel, miért raboltátok el. Hiába no, kíváncsi vagyok, ez az én nagy hibám!

—Nem tudom miről beszélsz!

—Ejnye-bejnye! - csóválta a fejét Üg. —Ez szomorú! Még szerencse hogy apám zozó nemzetiségű volt! Ugye látszik rajtam hogy néger vagyok? És tudd meg hogy családukból híven ápolják az ősi hagyományokat! Én kifejezetten büszke vagyok rá hogy őseim emberevők voltak! Jártam is többször a dzsungelban, távoli vidékeken, hogy tanulmányozzam az ősi szertartásokat! Te, hogy ezek a régiek miket nem tudtak! Csuda jó módszereik vannak, például arra is hogy hogyan kell apránként megsütni az embert! Képzeld el, az igazi kannibál mesterszákácsok meg tudják sütni az embert úgy, hogy bár már teste nyolcvan százalékát ropogósra pörkölték, a manus még mindig él, és tudatánál van! Persze, kissé kényelmetlenül érzi magát, mert érzéstelenítésről szó sincs! Ne akard hogy elkezdjem veled, mert egyetlen ilyen kúra után még azt is bevallod amit el sem követtél! - és Üg közelebb lépett hozzá.

A Dög megpróbált odébbkúszni az ágyon.

—Csak nem akarsz megkínozni? - vált riadtabbá a hangja. Homlokán veritékcseppek jelentek meg. —Azt bünteti a törvény!

—Megkínozni?! Dehogy! Ugyan már! Mit nem képzelsz rólam! Méghogy megkínozni, nahát! Nem vagyok én szadista! Csak megenni, nem megkínozni! És Legfeljebb az Állatvédő Egyesület akasztana pert a nyakamba, amiért egy patkányon viviszekciós kísérleteket folytattam! Tudod mi a viviszekció?

—Nem.

—Élveboncolás! - mosolyodott el Üg.

Úgy látszik valami nem tetszhetett Üg mosolyában, mert a Dög elsápadt.

—Nem mersz velem ilyet tenni! - szólalt meg némileg bizonytalanul.

—De bizony hogy merek! Előbb azonban szelídebb módszerekkel próbálkozom. Meséltem már hogy családukból mindig büszkén ápolta a kannibálhagyományokat, ugye? Na hát, ilyen pompás lehetőséget nem hagyok ki! Leharapom az ujjacskáidat, és megeszem őket. Csak így, nyersen. Látod milyen jók a fogaim? Naponta mosom őket! - vicsorgott Üg. —És ne hidd hogy gyomorrontást kapok az ujjpercektől! A gyomorsav elbontja a csontot! És így az igazi, nyersen, igazi ingyencfalat! Persze ez dobszóval lenne a mégigazibb, de sebj, így is megteszi! Tíz finom ujjacska, zsenge falatok! S hozzá nem is nagy büntetés, legfeljebb hullagyalázás, hiszen te nem is vagy élő, csak Dög! - azzal Üg karomba görbített ujjakkal felé nyúlt, és a fogait kezdte csatogtatni. Szeme vérben forgott. Arcára a lehető legvérszomjasabb kifejezést öltötte, azt, amiért a „Véres éjszakák” filmsorozatban megkapta a „legjobb mellékszereplő” - díjat.

—Várj, várj! - kiáltotta a Dög. —Én nem tudok semmit!

Üg azonban tovább közeledett feléje, majd elkapta a Dög vállát, hasára fordította, megragadta az összebilincselte két kezét, és kisujját a foga közé kapta. És el is volt szánva rá, hogy ha nem is nyeli le az ujját, de legalábbis leharapja. Vikiért mindent!

Ekkor azonban ismét felkiáltott a Dög.

—De igazán! A társam tartja a kapcsolatot a főnökkel, ő intéz mindent! Én csak segítettem neki elfogni a csajt!

—Na, ez már jobban hangzik! Köpd ki a társad nevét!

—Muxurhutluxtlán!

—Mégeggy tlatláni, akinek ki sem lehet mondani a nevét!

—Általában csak úgy nevezik hogy Bűzike!

—Ez már jobb név. Gondolom jellemző lehet rá! A címet is, gyerünk!

Dög azt is megmondta.

—Akkor most részletesen leírod az egész emberrablást erre a papírra! - mutatott Üg az asztalra, ahová már jóelőre kikészített mindent. —Azt se hagyd ki, hová szállítottátok a leányt!

—Azt én nem tudom! Az autó a Bűzikéé volt, ő is vezette, én pár utcával odébb leszálltam róla!
—Akkor írad! - parancsolta Üg. S hogy óhaját teljesíteni tudja, jobb kezéről leszedte a bilincset, a balt pedig a központi fűtés csövéhez bilincselte. S meg is fenyegette:

—De nehogy megpróbálkozz valami csúnyasággal, mert már nagyon régen ettem utoljára agyvelőt, s az is csak kutyáé volt, pedig azt hallottam hogy az emberé sokkal finomabb, sőt mindeképpen nagyobb falat is, két kiló körül van! Igyekezz hát és légy őszinte, másképp hűvösre teszek, de ez nálam nem a börtönt jelenti, hanem a hűtőt, pajtás, de oda is csak az kerül belőled ami az első lakmározás után még megmarad!

Mikor Dög befejezte, Üg betette a papírt egy borítékba, amit megcímzett Xár hadnagynak, és a táskájába dugott, majd betömte a strici száját, és jobb kezét a testéhez kötözte.

—Mit csinálsz?! - kérdezte riadtan, mikor látta hogy Üg a ronggyal feléje közeledik.

—Kivonlak a forgalomból! Tudod, a jó falatokat is tartósítani szokták! - válaszolta Üg szűkszáván.

Mikor kilépett az ajtón, Üg megint az ügyvédjére gondolt, és így szólt magában:

—A személyi szabadság korlátozása...

Bűzike panelházban lakott, a kilencedik emeleten. Lift volt, de nem működött. Más megoldás nem lévén, Üg felgyalogolt, majd kénytelen volt álkulccsal bejutni, mert hosszas csöngetésre sem nyitottak ajtót.

Már épp arra gondolt hogy megvárja őt is, mikor a lakást körbejárván a telefon mellett egy papírfecnit pillantott meg, rajta egy telefonszámmal. Nem sokáig habozott, hívta máris a Tudakozót. Pillanatokon belül a birtokában volt az információ, hogy a szám az alvéai Eufória penzióé.

Két dolgot tehetett Üg: megvárja Bűzikét, vagy elmegy a penzióba. Végül az utóbbi mellett döntött, valószínűnek tartotta ugyanis, hogy Bűzike odavitte a leányt, s ha így van, jó darabig hiába várhatná. Közben pedig Vikinek lehet hogy sürgős segítségre van szüksége – sőt ez több mint bizonyos!

Kiment a lakásból, s az álkulccsal bezárta maga mögött. Gondolatban a „magánlaksértés”-vádpont elé odabiggyesztette a többrendbeli-szócskát is.

Mielőtt elindult volna Alvéába, bedobta a rendőrségnek címzett borítékot a postaládába, azt, amelyik a Dög vallomását tartalmazta. Ha valami történik vele, akkor se ússzák meg az ügyet a gazfickók!

Éjfél felé hagyta el Íventhal határát autójával, de csöppet sem volt álmos. Csak az a vad sürgetés buzgott benne, hogy mielőbb Alvéába érjen, és megszabadítsa az ő kis Vikijét, bármit is akarnak tenni vele!

Íventhaltól Alvéáig háromszor bírságolták meg gyorsajtásért.

3. fejezet: A leleplezés

MIKOR VIKI MAGÁHOZ TÉRT, kicsike szobában találta magát – talán kétszer három méteres lehetett a helyiség. Üres volt, csupán a heverő volt benne amin feküdt, s mellette egy kis polc.

Vikinek sokáig kellett küszködnie a kábulat hullámaival, közben volt ideje hogy lassanként eszébe jussanak elrablásának részletei. Csengettek, ő ajtót nyitott, azok ketten berontottak hozzá, és betapasztották a száját hogy ne tudjon kiabálni. Hiába dulakodott velük, erősebbek voltak. Valami rossz szagú vattát szorítottak az orrához amitől elkábult... utolsó érzése az volt hogy tűt szúrnak a karjába...

Megpróbált felülni, de rendkívül gyöngének érezte magát. Ekkor kinyílt az ajtó, és azon egyik elrablója lépett be egy barátságos mosolyú, kövér ember társaságában. A kövér leült az ágyra, míg a másik – rosszarcú, borostás, pattanásos képű ember – állva maradt. Látszott hogy itt a kövér a főnök.

—Hát felébredtél végre, gyermekem! - szólt a kövér, és meg akarta simogatni Viki arcát, de az elhúzódott előle, egészen a falhoz lapult. Undorodott még a gondolatától is annak, hogy a vastag, párnás ujjak hozzáérjenek. Rádadásul arról is meg volt győződve, hogy az ujjak gazdája nagy gazember.

—Nagyon bizalmatlan vagy – talán rosszul bánt volna veled valaki? - aggodalmaskodott a kövér, és hirtelen a másikra förmedt.

—Te szemét! Te bűzhányó! Biztos erőszakos voltál vele! Pedig megmondtam hogy ne bántsátok!

—Én nem, főnök...! - görnyedt meg ijedtében a soványabbik.

—Megállj, ezt nem hagyom annyiban! Lódulj innét! - mutatott az ajtó felé.

Az kisurrant, a kövér pedig újra Vikire nézett.

—Rossz ember ez a Bűzike, de hát hol lehet manapság jó munkaerőt kapni! - sóhajtott fel. — Lám, a te húgod is micsoda kárt okozott nekünk!

Viki felfigyelt. Talán megtudhatja, mit tettek ezek Tikivel.

—Bizonyára kíváncsi vagy rá, miért hozattalak ide! - folytatta a beszédét a kövér ember. — Egyszerű rá a magyarázat. Te, lelkem, felelős vagy a húgodért – hisz az alig volt tizenkilenc éves, majdnem kiskorú még! Ő kötött velünk egy szerződést, amely szerint tíz éven át nálunk dolgozik mint mindenés. Sajnos azonban felelőtlenül kezelte a rábízott nyugtatószert, és halálával nagy haszontól fosztott meg bennünket. Pedig remek munkaerő volt! Mindenki meg volt vele elégedve! - a kövér hangjában úgy látszott, őszinte sajnálkozás csengett. —Most hát neked, gyermekem, kötelességed beállni a húgod helyébe, és teljesíteni azt, amit ő vállalt!

—Amit ő vállalt, azt nem én vállaltam! Abban is kételkedem, hogy bármit is önként vállalt volna maguknál! - csattant fel Viki.

—Pedig ez így van! - bizonygatta a kövér. —Rendes, aláírt szerződéssel tudom bizonyítani! Neked is alá kell írnod egy ilyet! - és zsebéből előhúzott egy gépelt papírlapot. —Egyébként ne ijedj meg, nem lesz nehéz a munka! Csak a hozzánk betérő vendégeket kell elszórakoztatnod, s ehhez még csak el se kell hagynod a szobádat! Nem kell félni attól a szótól hogy mindenés - ebbe nem értendő bele a takarítás, mosogatás, és a többi ilyen alacsonyrendű dolgok. Az efféle munkák nem ilyen csinos fiatal lányoknak valók! Persze a házirendet be kell tartani. Ez legfőképpen azt jelenti, hogy a házat nem hagyhatod el. De ez csak azért van, nehogy molesztáljanak a huligánok, s egyéb rossz emberek. Szóval a saját érdekedben. Hisz csúnya időket élünk! S mondom, nem lesz itt rossz dolgod, kapsz szép ruhákat, sőt ékszereket is... Meglátod, milyen jól áll majd neked mindegyik!

Viki hirtelen megértett mindent. Ez az undorító kövér disznó kurvát akar csinálni belőle! A húgából is azt csinált valahogy, biztos erőszakkal! Nem véletlen hogy Tiki már nem volt szűz mire megtalálták a holttestét! De vajon mivel vehették erre rá? Nem erőszakkal az biztos, hiszen nem voltak külsérelmi nyomok a testén... De miért nem olyan lányokat alkalmaz, akik önként hajlandóak erre? Nem lenne úgy veszélytelenebb a számára?

—Azonnal engedjen el! Ha nem tudná, büntett fogságban tartani valakit!

—Nagyon ideges vagy! - csóválta a fejét a kövér ember. —Én persze nem haragszom rád, megértelek. Úgy látszik megrázott a húgod halála, és nem volt elég a nyugtató injekció amit ideutazásod során kaptál. Na sebjaj, nemsokára kapsz egy másikat, délután három órákor. Csak hogy megnyugodjál. Itt ez a szokás. Akkor majd az egyik emberem azt is megmutatja neked, mit kell tenned hogy mindenki meg legyen elégedve veled!

Azzal felállt és elhagyta a szobát. Viki hallotta a kulcscsörgést, és tudta hogy bezárták. Ablak nem volt a kis helyiségen. Nem szökhette meg.

Tétlenül kell hát várakoznia, hogy őt is telitömjék kábítószerrel mint a húgát?! De vajon mi lehet ezzel a céljuk?

Erre képtelen volt rájönni. Az ajtóhoz lépett és megzörgette.

—Mit akarsz! - hallott egy barátságtalan hangot.

—Vécére kell mennem!

—Nincs parancsom rá hogy kiengedjelek. Van egy bili az ágy alatt, csinálj abba! - hangzott a válasz.

A tehetetlenség érzése áradt szét a lányban. Lerogyott az ágyra, és csendben sírva fakadt.

Hajnali öt óra felé ért Üg Alvéába, és elfáradt mint egy igásló. Tudta hogy már nincs annyira éjszaka hogy érdemes legyen próbálkoznia valamivel a penzióban, ezért meg kell várnia a nappalt, hogy ne legyen gyanús amint a ház körül ólálkodik. Beállította óráját hogy ébressze reggel kilenckor, és a kormányra borulva elszunyókált.

Úgy látszik azonban, fáradtabb volt mint azt hitte, és elkerülte figyelmét a kvarcóra gyöngécsiripelése. Csak dél felé ébredt fel. Összeszidta magát, és gyorsan a penzió elé hajtott. Alaposan körbejárta. Sajnos csupasz volt a környék, semmi fedezetet nem nyújtott holmi észrevétlen lopakodáshoz. Ez legfeljebb éjszaka lett volna kivitelezhető. Üg azonban nem akart addig várni. Ki tudja, mit tesznek ezek addig Vikivel?! Mert több mint valószínűnek tartotta, hogy Búzike ide szállította a leányt. Sajnos fogalma sem volt róla Ügnek hogy miért, de a húga karján talált tűszúrásnyomok nem sok jót ígértek.

Persze lehet hogy vele nem az a szándékuk mint a húgával volt, lehet hogy azért rabolták el, mert birtokában volt valami fontos információnak, ami a tettesek lelepleződését elősegítette volna. De így sem valószínűsíti hogy sokáig életben hagynák.

Üg elhatározta hogy ott megy be a házba, ahol erre a rosszfiúk a legkevésbé sem számítanak – ahol általában csak a rendes vendégek szoktak ki-be járkálni. Az ajtón.

Bement, és szobát kért egy éjszakára. Természetesen kapott szobát, mert volt elég, a nyár kellős közepe lévén, a döglesztő forróság ideje ugyanis ezen az éghajlati övön nem számított ki-fejezett turistaidénynek.

Lenn a földszinten volt az étkező, és ezt látva megkordult a gyomra. Elég régen evett már. Ezért ebédet is rendelt magának.

—Legalább közben átgondolom, mi legyen a következő lépés! - tűnődött.

Mire befejezte az étkezést, döntésre is jutott. Legegyszerűbb lesz, ha megkeresi Búzikét.

Az emeleti szobából épp egy sovány, pattanásos arcú férfi lépdelt lefele. Otthonosan mozgott, de valahogy sietve, ezért aztán úgy gondolta, bizonyára a személyzethez tartozik.

—Egy pillanatra, fiatalember! - sietett oda hozzá.

—Tessék! - állt meg.

—Nem ismer véletlenül egy bizonyos Búzike gúnynevű férfit?

—Búzikét? Miért keresi? - nézett Ügre érdeklődve.

—A barátja vagyok.

—A barátja? No, ha a barátja, akkor elvezetem hozzá. Itt dolgozik lenn az alagsorban. Jöjjön csak utánam!

Üg követte az illetőt. Mikor az alagsorba értek, egy folyosó végi kis kamrába vezette, ahol se szó, se beszéd, a falhoz lökte, és egy kést tett a nyakára.

—Beszélj csak hapsikám, mit akarsz te tőlem?! Kinek is vagy te a jó barátja?! Na köpjél gyorsan, mert elvágom a gigádat!

Üg átkozta a figyelmetlenségét. Hogyhogy nem ugrott be a képe ennek az alaknak! Hiszen ez is ott cipelte a lányt tegnap a Döggel! De hát hiába, az ember csak az ismerősöket veszi észre.

Hogy minden félreértést eloszlasson, megkérdezte:

—Szóval te vagy a Búzike?

—Igen, igen, én vagyok az! Na nyisd már ki a szádat te büdös néger, miért szaglászol te utánam?!

—Csak félig vagyok néger! És büszke vagyok rá! Büdös meg még félig sem vagyok! A búzike te vagy, nem én, most mondtad! Különben, mi van ha kiabálni kezdek?

—Azt itt senki nem hallja meg! Ki van próbálva! És úgy is előbb vágom el a torkodat! - azzal a kés szorosabban nyomódott Üg nyakára.

Igenám, de Üg nem szeretne ha késsel csiklandozzák a torkát.

—Megnyugtató, hogy innen nem hallatszik ki a kiabálás! Köszönöm hogy épp ide vezettél! - szólt, azzal egyszerűen, kisportolt izmai erejében bízva, elkapta Búzike kést markoló csuklóját, ujjai rápréselték a csontokra a húst, és eltolta a késes kézt a torkától. Búzike ordított, de igaza volt, senki nem jött segítségére. Még arra sem volt ereje hogy a kést kiejtse a kezéből, Ügnek kellett kiszednie az ujjai közül. Aztán helyet cseréltek, Búzike került a fal mellé, és bizalmasává fogadta Ügöt, aki a kés hegyét közvetlenül a szeme alá tartotta.

—Mit akarsz tudni? - nyögte rémülten.

—Mindent. De talán jobb lesz ha én kérdezek. És ha továbbra is sztereóban akarsz látni a világot, akkor jobban teszed ha válaszolsz is! Viki itt van? Az a lány, akit elraboltatok!

—Igen.

—Mit csináltatok vele?

—Semmit. Csak kapott egy nyugtató injekciót!

Üg körül megfordult a világ.

—Heroint?!

—I... igen!

—Egy lövetet?

—Igen, még csak egyet!

—Na jó. Akkor most mesélj arról, hogy mire használjátok a lányokat!

—Prostituáltaknak kellene! A vendégeknek. Jól fizetnek az ilyesmiért.

—És mire kell a kábítószer? Halljuk! Gyorsan peregjen ám a nyelved!

—A főnök...

—Az ki?

—Odzsár úr, a penzió tulajaja!

—Illő név, mondhatom! Trogg név, s ha jól tudom, azt jelenti hogy gazdag!

—Gazdag is, valóban!

—Na jó, folytasd!

—A főnök kitalálta, hogy eddig mindenki aki lányokat futtatott, a csajok miatt bukott le, mert azok valutáztak meg fecsegték. Ezért alkalmazta ezt a módszert, amit ő csak úgy nevez hogy „akkumulátor-nők”. Merthogy időnként fel kell tölteni őket, csak hogy nem árammal ám, hanem heroinnal! Bezárjuk őket egy szobába, és onnan soha nem jöhetnek ki, a házból meg végképp nem! Így nem tudnak senkinek fecsegni! Gazdaságos módszer, mert csak etetni kell őket, s az egész pénz a mienk. Csak a narkó a drága, de abból sem kell sok.

—És nem tiltakoznak?

—Csak az elején. Aztán hogy hozzászoktak a heroinhoz, már más sem érdekli őket, csak hogy hozzájussanak a napi adagjukhoz. Akkor már szökni sem akarnak, mert tudják hogy máshol nem jutnának heroinhoz, és meg se tudnák fizetni. Akárhogy tiltakozik is az elején, a végén már ő könyörög nekünk hogy kurva lehessen, és megkapja a napi lövetét! Akkor már bármire hajlandó!

Üg egészen megdöbbsent Búzike beszámolóját hallva. El se tudta képzelni hogy léteznek olyan aljas emberek, akik ilyesmire képesek. Hiszen ez rosszabb mint a rabszolgaság! Azok legalább szabad levegőn dolgoznak! De ezek érző, gondolkodó embereket úgy kezelnek mint ketreche zárt háziállatokat! Amit Üg különben szintén kegyetlenségnek tartott.

—Hány éve csináljátok ezt?

—Megvan már vagy öt éve!

—A lányok hol vannak elhelyezve?

—A második emeleten.

—Viki melyik szobában van?

—A nyolcasban.

—A heroint hol szerzitek be?

—Az a főnök titka. De elég sokszor utazik Troggföldre, ahol született, gondolom ott veheti. Te, figyelj csak, ez gazdag buli ám! Azóta két új kocsit is vettem! Nem akarsz beszállni? Épp kellenek nekünk egy ember, aki...

—Te mocsok! - ragadta meg Üg Búzike nyakát úgy, hogy ujjhegyei az ádámcsutkája mögött mélyedtek a nyakába. —Kiszakítom a gégédet ha még egyszer megpróbálsz megvesztegetni! Én senki könnyein sem fogok meggazdagodni!

—Akkor szegényen döglesz meg! - hörögte Búzike, és félelmében vagy más ok miatt elszellentette magát. Nyilván emiatt kapta a gúnynevét.

—Akkor úgy lesz! - bólított Üg, és nem törődve a búzzal sem, tovább szorította a nyakát. Mikor már látta hogy gúvadnak ki a szemei, elengedte, és gúzsba kötötte mint egy kötözött sonkát. Azután kilépett az ajtón, hogy megkeresse Vikit.

És ekkor elsötétedett előtte minden.

Nem sokáig lehetett Üg eszméletlen. Mikor kinyitotta a szemét, kezei hátra voltak kötözve, a lábait is összekötözték, Búzike és a Dög pedig az iratait nézegették.

El sem tudta képzelni, hogyan került ide a Dög, de nem sok ideje volt töprengeni, mert pár pillanat múlva nagydarab, kövér ember rontott be az alagsori helyiségbe. Üg jól látott mindent, mert a sarokba tolták, s felsőtestét a falnak támasztották, talán azért hogy kisebb helyet foglaljon el, s fel ne botoljanak a lábában. A kés a közelében volt, de hát nem vehette hasznát, mert kezei össze voltak kötözve.

—Marhák! - csapott át a kövér azonnal fortissimóba, ahogy átlépte a küszöböt. —Hát hogyan végeztétek a munkátokat, mi?! Alig szállítjátok le a lányt, még beavatni sincs időnk, máris itt a rendőrség! Majdnem előbb ér ide mint ti! Nem is nyomokat hagytatok magatok után, hanem egész országot, sőt autópályát!

—Főnök, ez nem rendőr! - lobogtatta Üg személyijét Búzike. —Csak a lány gorillája. Valami védelmi izét alapított!

—Mindegy! Ha ő idetalált, a rendőrség is idetalálhat, azok sem hülyébbek mint ez a fekete állat! Még jó hogy Dögöt elengedte a haverja és lejött szólni nekem! Tiszta szerencse hogy le tudta ütni!

—Naná hogy leütöttem amikor ez az emberevő barom le akarta csócsálni az ujjaimat! - morogta a Dög.

—Kénytelenek leszünk hidegre tenni ezt az okostónit! - folytatta a kövér. —Pedig nem szeretem a hullákat! Ezt is neked köszönhetem, Búzike! Ha nem lennél olyan lusta, ez az egész nem történik meg!

—De főnök, maga mondta hogy el kell hozni a kiscsajt, mert valami trogg manus egzotikumra vágyik!

—Igen, de ha Tiki él, nem lett volna erre szükség! De te, majompofájú, elmentél piálni, és ott hagytál neki öt adagot hogy majd ő beadja magának! Hát be is adta! Mindet egyszerre! Búzike tizennégyrét görnyedt, és nem mert a kövér szemébe nézni.

Eközben Üg azzal foglalkozott, hogy hasznosítsa ismereteit, melyet egy önvédelmi edzőtáborozáson jicseni barátjától, Hatától tanult. Hata volt a Kígyótestű Ember, a híres szabadulóművész. Bárhogy kötözték is össze, ő mindig kiszabadította magát több-kevesebb idő alatt.

Ez persze nem volt könnyű feladat, és Üg sosem érte utól mestere tökéletességét. Ő az egyszerűbb kötelékekből ötven másodperc alatt kiszabadult. Azt hamar megállapította Üg, hogy nem nagy szakértelemmel kötözték meg – hiába, nem ismerik a mopai matrózcsomót! - de tudta, még így is legalább három percébe fog kerülni a kötelek legyőzése.

Az egésznek az volt a trükkje, hogy egyes izmainkat felváltva meg kell feszíteni és ellazítani, kezünket ide-oda mozgatni, míg végül a kötél annyira lecsúszik, hogy ki lehet belőle bújni. Így is tett. Örült hogy hátul kötözték össze a kezét, mert így semmit nem vehettek észre. Pedig rá is pillantottak időnként!

Mikor keze már szabad volt, a közelben heverő késért nyúlt, és minden teketóriázás nélkül elvágta a lábát fogva tartó köteleket.

Erre persze már felfigyelt a kövér férfi, a főnök.

—Kiszabadult, vigyázzatok! - bömbölte.

Társai megfordultak és Ügre rontottak, ő pedig az ajtó felé iramodott. Az alig két lépésre volt, szóval nem túl messze, de Üg gyorsabban mozgott nála. Elrugaskodott a földtől, és egy mesteri ugrórúgással eltalálta az oldalát. Érzékeny füle mintha csont recsegését is felfogta volna, és ügyvédjére gondolt, de nem sokáig, mert igaz ugyan hogy a főnök sápadt arccal rogyott a földre, és a fájdalomtól még jajgatni is elfelejtett, de ott volt a másik kettő. Búzikét gyorsan állcsúcson rúgta, a Dögnek pedig elkapta a csuklóját és hátracsavarta a karját, majd fejével a falnak lökte, és valami nagyot kongott - vagy a fal, vagy a feje.

Sajnos nem volt nála annyi kötél hogy mindkettőnek jusson, de szerencsére a főnök kulcs-csomóján megtalálta a kis helyiség kulcsát is, így egyszerűen rájuk zárta az ajtót.

Ezután leporolta a ruháját, és elindult a második emeletre, megkeresni Vikit. Közben ilyeneket mormolt magában:

—Több személy szabadságának korlátozása, garázdaság, nyolc napon túl gyógyuló súlyos testi sértés, tömegverekedés...

Felért a második emeleti lépcsőfordulóba. A további utat egy széken ülő természetes élőlény torlaszolta el, aki külsőre akár még az emberi fajhoz is tartozhatott volna, ám arcvonásaiból ítélve körülbelül egy gorilla intelligenciájával rendelkezett. De lehet hogy Üg még ezzel is túlbecsülte.

—Megállj! - kiáltotta és felállt. —Hol a jegye? A jegyet kérem, uram!

—A kezemben. - nyújtotta felé Üg az öklét. A mozdulat túl gyorsra sikeredett, s így a természetes emberpéldány álla átvette Üg öklének mozgási energiáját. Feje a falnak ütődött, és ájultan rogyott a földre.

Ebben a pillanatban mintha halk női sikolyt hallott volna. A sikoly és a halk szó nem nagyon illik össze, de mégis így történhetett. Valahol sikoltottak, de a hang csak letompítva jutott el hozzá.

Futásnak eredt. Tekintetével a nyolcas ajtót kereste. Hamar megtalálta. Zárva volt, de egyetlen rúgásának engedett. Manapság már gyöngye anyagból készítik az ajtókat – még az ilyen párnázott, hangszigeteltek is!

—Takarékoskodnak a fával! - gondolta, de az is eszébe jutott, hogy ez most jól jött neki.

A kis szobában Viki volt, akit egy Üg számára tökéletesen ismeretlen, erős férfi kényszerített az ágyra, és kicsavarva tartotta a leánynak, Üg drágaságának bal karját. Kezében fecskendőt tartott, s épp szúrta volna bele a könyökhajlatába, mikor felfigyelt Üg fölöttébb határozott bejövételére.

Üg nem húzta az időt, és hamarosan ez az illető is ájultan terült el a földön. Nemsokára azonban feltette a heverőre, ahonnét Viki lekászálódott. Sírva borult Üg karjába, ami nagyonis jólesett a férfinak. Tudta hogy ilyen gyors hódítást még nem látott a világ, és nyilvánvalóvá vált előtte, hogy zsenialitásának jelei úgy látszik mindenki számára jól láthatóak.

Viki később ugyan, mikor megnyugodott, szabadkozott, és azt mondta hogy nagyon megviselték az izgalmak, de hát nem kell mindent elhinni amit a nők állítanak. Üg tudta hogy sikerét erényeinek és férfias külsejének köszönheti.

—A legjobbkor jöttél! - rebegte Viki, és észre sem vette hogy tegező viszonyba kerültek.

—Tudom. Nincs itt valami kötél, amivel tartósíthatjuk? Sajnos az ajtót valaki barbár betörte!

—Kötél, az nincs. De én jobbat tudok! - villant fel a lány szeme, és mire Üg észbe kaphatott volna, beadta a rosszfiúnak a neki készített kábítószeradagot.

—Ajaj! - szisszent fel Üg. —Ezt nem kellett volna!

—Nincs az a bíróság ami engem elítélne ezért a történetek után! Egyébként sem tudok olyan törvényről, ami ezt megtiltaná!

Erre Üg bebizonyította neki, milyen tájékozott a büntetőjog terén.

—Én már tudom hogy mit fog mondani az ügyész! Hirtelen felindulásból elkövetett tiltott orvosi beavatkozás!

Ő azonban csak vállat vont, majd lementek az első emeletre. Ott beléptek Üg szobájába, és a telefonon a férfi felhívta Xár hadnagyot.

—Te vagy az, Üg? Jó hogy hívsz! Tudsz róla hogy elrabolták az ügyfeledet? Téged is ki kell hallgatni,...

—Épp ezért hívlak! - vágott közbe Üg.

—Hogy érted ezt? - vált érdeklődővé a hangja.

—Gyertek ki az alvéai Eufória penzióba, nagy erőkkkel, ott megtaláljátok. Különben épp itt áll mellettem.

—Mit beszélsz?!

—Akarsz főhadnaggyá avanzsálni? Mert itt akkora zsákmányt ejthetsz, hogy biztos a főnöki dícséret. Csak egy szót mondok: heroin!

—Te, ha ez ugratás...

—Ugyan már! A barátom vagy, nem?

—Jó. Mit értesz nagy erő alatt?

—Tíz ember, kábítószerszakértő, és orvos. Több nem fontos, ezek a mocskok csak védtelen lányokkal képesek vitézkedni! És mentőt is küldj, van itt néhány szerencsétlen narkós nő! Meg különben sem árt ha van valaki aki képes összefoltozni néhány fickót.

—Miről beszélsz?!

—A munka nehezét már elvégeztem.

—Te jó isten! - fohászkodott, pedig nem is volt hívő. —Máris megyek! - és levágta a kagylót.

A rendőrség azonban jóval Xár hadnagy érkezése előtt megjelent - úgy látszik értesítette az alvéai kollégákat. Alig fél óra múlva már láthatták Vikivel, amint az orvos elsősegélyben részesíti az alagsorba zárt három jómadarat. Akkor borult csak el Üg tekintete, amikor látta, hogy a főnök, Odzsár karjába infúziót vezetnek.

—Mi történt? - kérdezte a dokit.

—Azonnali műtetre van szüksége. Leszakadt a fél veséje...

Vége